

»Vsaka bolečina te naredi še močnejšega. Vzorec, ki sem ga imela kot otrok, je še vedno prisoten, bolečina, bolezen in trpljenje so moj varni okvir, drugim rada pomagam, ker mi je to poznano. Pomagam tudi zato, ker sama nisem imela ob sebi ljudi, ki bi mi pomagali, zato vem, kako je hudo, kadar si v stiski.«

je koncert komaj dobro spravila pod streho, že razmišlja o naslednjem.

Glasbena terapija. Vse stvari, ki jih počne, ji dajejo toliko energije, da se nima časa starati, se smeji. Kadar ne poje ali organizira koncertov, gre dvakrat na teden v CAF, kjer s telovadbo poskrbi za svoje telo, malo se bo posvetila tudi slikanju, zelo pa je že tudi vznemirjena zaradi dogodka, ki jo čaka junija v Fužinskem gradu, kjer bo za sorodnike iz ameriškega Utaha priredila koncert Avenikove glasbe. Pa še nekaj novega je pri njej – v DSO Fužine je prevzela vodenje zborčka ljudi, ki radi pojejo, a so med njimi tudi dementni. Udeležila se je seminarja glasbene terapije pri glasbeni terapevtki Petri Gabršček in se naučila delati z dementnimi, ki skozi glasbo delijo občutke ter spomine, ki jih sicer težko izrazijo z besedami. »Naj vas vsak dan spodbudi, da sledite svojim sanjam, ostanete močni, in ne pozabite, da majhni koraki lahko prinesejo velike spremembe. Skupaj lahko ustvarimo boljšo prihodnost, če le verjamemo v moč sočutja in vztrajnosti,« nam vsem polaga na srce. ■

Jana

VSAK TOREK

V iskanju inkovskega zaklada

Foto: **ARNE HODALIČ**

Arne Hodalič, eden naših najbolj znanih fotografov in svetovni popotnik, ki je obiskal skoraj sto držav, je zgodbe z najzanimivejših in življenjsko prelomnih potovanj skupaj z izjemnimi fotografijami pred kratkim izdal v avtobiografski knjigi *Moje svetlobe*. V njej nas popelje po osupljivih avanturah, kot so srečanje s pirati, obisk mističnega ljudstva Kogi, ugrabitev gverilske skupine FARC, potapljanje pod ledom v Sibiriji in še veliko drugih. Objavljamo tretjo, zadnjo v nizu ...

Zlato, ki te ljubim zlato

V pariški fotoagenciji, za katero sem takrat delal, so vedeli za mojo strast do potopljenih ali izgubljenih zakladov, saj smo jih pripravili že kar nekaj. Zato sem bil logična izbira za fotografa nove reportaže, ki se je obetala, ko je direktor agencije spoznal norega avanturista Philippa Esnosa. Predani jadralci po Karibih, telesni stražar (in tudi občasni ljubimec) največjih hollywoodskih zvezd, tihotapec z ukradenimi starinami, predvsem pa neutrudni iskalec inkovskih zakladov mi je bil pisan na kožo in takoj sva se ujela. »Imam vse podatke, kje je skrit zaklad Atahualpe – zadnjega inkovskega vladarja, in na prihodnji mi pravi ga bom zagotovo našel!« mi

je rekel v Parizu in dodal: »Greš z mano?« No, zdaj pa mi pokažite koga, ki bi tako ponudbo odklonil! »Seveda grem!!!« In sva šla ... Če bi rekel, da je bil Philippe star maček tega včasih dvo-mljivega početja, bi se grdo zlagal ... Bil je ded in tudi oče VSEH starih mačkov, ki so se kadar koli ukvarjali z iskanjem inkovskih zakladov. Več kot dvajset let je živel v Quitu v Ekvadorju, pikolovsko preštudiral vse dostopne evropske arhive, ki bi lahko skrivali kakršen koli namig o tainih lokacijah inkovskih grobov, predvsem pa se je posvetil arhivom v južnoameriških samostanih. Mojstrsko je krmaril med iskanjem Atahualpovega zaklada, kupovanjem in preprodaja-

njem nakradenega inkovskega zlata ter občasnim tihotapljenjem zlatih predmetov. Tankočutno in zelo natančno je hodil po tanki črti zakona, in tik preden sva odšla v Južno Ameriko, je na hitro skočil še v Švico, kjer so mu pred nekaj leti med mejno kontrolo odvzeli zlate kipce, ki jih je tihotapil iz Ekvadorja. Po švicarskem zakonu so po določenem obdobju pripadali njemu, in ker se v tem času ni javil zakoniti lastnik, jih niti niso prepoznali kot ukradene. Seveda se ni javil nihče, saj je večino teh starin nakupil neposredno od roparjev grobov, včasih pa je tudi kaj našel na svojih odpravah v andsko visokogorje. In je lepo vse zlate kipce dobil nazaj ...